

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/142/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417207154
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8417207154.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúp.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: J. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXX, XXX XX Y., o zaplatenie 1.039,61 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 10Csp/332/2017-29 zo dňa 30.05.2018 jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

II. Náhrada trov odvolacieho konania sa stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 764,09 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 764,09 eur od 10.5.2015 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 20,- eur, pričom prvá splátka sa stane splatnou 21. deň mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a ďalšie splátky vždy do 21. dňa toho ktorého nasledujúceho mesiaca až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 47 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ustanovení § 1 ods. 2, 8, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len ZoSÚ), § 40 ods. 3, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1 a 2, § 46 ods. 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 5 a § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení uviedol, že strany uzavreli písomnú formulárovú zmluvu o revolvingovom úvere a to tým spôsobom, že najprv žalovaný dňa 20.11.2014 podpísal príslušný formulár označený ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“ vyplnením časti 5 „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere“. Žalobca zmluvu podpísal neskôr, dňa 24.11.2014 po vyplnení časti 6 tlačiva „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru,

že povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ musia byť uvedené v zmluve, čo znamená, že musia byť výsledkom zmluvného konsenzu oboch jej strán a to odhliadnuc od toho, že zmluva nemusí tvoriť jeden dokument. Pokiaľ niektoré náležitosti zmluvy boli uvedené iba v tzv. oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré však nebolo podpísané žalovaným a na ktoré písomne nereagoval akceptáciou tohto návrhu (opak žalobca nepreukázal), pričom v zmluve ani nie je odkaz na spomínané oznámenie ako súčasť zmluvy, nie je možné prijať záver, že zákonná požiadavka obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavujúca či už splatnosť mesačnej splátky alebo termín konečnej splatnosti úveru bola zachovaná spomínaným oznámením. V samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani zmienka o splatnosti mesačnej splátky a o termíne konečnej splatnosti úveru. Zdôraznil, že vychádzajúc z formulácie „termín konečnej splatnosti úveru“ je nepochybné, že tento termín musí byť určený dátumovo (minimálne mesiacom a rokom, pokiaľ by bola jasne v zmluve uvedená splatnosť mesačnej splátky). Nemožno termín splatnosti nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Súd prvej inštalácie zastával názor, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí síce byť obsiahnutá v jednom dokumente, ale ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 v zmluve musí byť jasný odkaz na konkrétny dokument, ktorý by navyše musel byť odovzdaný žalovanému ako spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, čo v prípade spomínaného oznámenia veriteľa nepochybne nebolo a ani nemohlo byť (z časového hľadiska) naplnené. Na základe uvedeného došiel k záveru, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Pre úplnosť dodal, že v úverovej zmluve je uvedený údaj o priemernej hodnote RPMN (36,30 %), ktorý je nesprávny, pre spotrebiteľa zavádzajúci, keďže prezentuje podstatne vyššiu priemernú hodnotu RPMN ako pre daný typ úveru v skutočnosti platila. Pre spotrebiteľské úvery so zabezpečením vo výške do 1.500 eur vrátane so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov je priemerná hodnota RPMN vo výške 23,71 %. V danom prípade sa jednalo o spotrebiteľský úver so zabezpečením, keďže úver mal byť zabezpečený dohodou o zmluvnej pokute, ktorá v zmysle Občianskeho zákonníka patrí medzi prostriedky zabezpečenia záväzkov, pričom je nepodstatné že v samotnom spore si ju žalobca neuplatnil, lebo to nič nemení na tom, že v čase uzavretia zmluvy, ku ktorému treba zákonné náležitosti posudzovať, také zabezpečenie tu bolo dojednané. Uvedenie takéhoto nesprávneho údaju v neprospech spotrebiteľa spôsobuje taktiež bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Z poskytnutej sumy 840 eur žalovaný uhradil len 75,91 eura a preto mal súd prvej inštalácie za preukázaný vznik nároku veriteľa na úhradu úverovej istiny vo výške 764,09 eura. Súd prvej inštalácie povolil žalovanému s prihliadnutím na výšku dlžnej sumy a jeho ničím nespochybné osobné, majetkové a zárobkové pomery zistené z jeho výsluchu platiť žalobcovi prísúdenú sumu s príslušenstvom v splátkach vo výške 20 eur mesačne.

4. O trovách konania súd prvej inštalácie rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) a náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa pomeru úspechu strán vo veci. Pri výpočte pomeru úspechu strán vo veci pre účel rozhodnutia o trovách konania za základ na jeho určenie vzal tak žalovanú pohľadávku - istinu, ako aj žalované príslušenstvo pohľadávky - úrok z omeškania. Žalobca tak v kapitalizovanom vyjadrení (istina + úroky z omeškania) žiadal zaplatenie sumy 1.200,27 eura (z toho istina je 1.039,61 eura a úrok z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku je 160,66 eura), úspešný bol v časti o zaplatenie sumy 882,17 eura (prísúdená istina 764,09 eur a prísúdené úroky z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku 118,08 eur), teda bol vo veci úspešný v rozsahu 73,50 %, žalovaný bol vo veci úspešný v rozsahu 26,50 %. Po odpočítaní úspechu žalovaného v rozsahu 26,50 % od úspechu žalobcu v rozsahu 73,50 % vznikol vo veci úspešnejšiemu žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 47 %.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Namietal, že Zmluva je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako Žiadosť/Zmluva, ale aj zmluvnými ustanoveniami, ktoré v zmysle čl. 13 uvedenej listiny predstavujú neoddeliteľnú súčasť zmluvy, ako aj prílohami tvoriacimi súčasť zmluvných dojednaní (v zmysle čl. 7 ods. 7.1 písm. g) medzi uvedené prílohy patrí aj Oznámenie veriteľa o schválení veriteľa, čo vylučuje závery súdu prvej inštalácie). Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Zmluva obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti a to spôsobom vyplývajúcim z čl. 4. bod 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Podporne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EU vo veci C-42/15, kedy podľa súdneho dvora nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Podľa odvolateľa postačuje uvedenie takých údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktoré termín konečnej

splatnosti umožňujú identifikovať, čo z jeho strany bolo splnené. Poukázal na to, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru, z obsahu ktorého vychádzal súd prvej inštancie, má výlučne informatívny charakter a je iba potvrdením náležitosti, ktoré obsahovala už samotná zmluva o revolvingovom úvere. Skutočnosť, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru nebolo podpísané, je bez právneho významu. Na záver odvolateľ sepochybnil závery súdu prvej inštancie o nesprávnom určení priemernej RPMN. V predmetnom prípade nešlo o poskytnutie úveru so zabezpečením. Dojednanie o zmluvnej pokute neuvádza ako spôsob zabezpečenia vyhláška MF SR č. 289/2010 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery. Navrhol, aby odvolací súd v napádanej časti rozsudok zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie. Zároveň si uplatnil nárok na priznanie náhrady trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v takom rozsahu, v ktorom sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastane suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví aj medze, v ktorých má odvolací súd po stránke kvalitatívnej rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepodrobil prieskumu výrok VI. rozsudku, nakoľko tento nebol odvolaním napadnutý.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov uplatnených žalovaným, to či súd prvej inštancie svoje rozhodnutia riadne odôvodnil, vychádzajúc z toho, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky, II. ÚS 78/05).

9. Odvolací súd má za to, že v predmetnej veci ohľadom odvolaním napadnutých výrokov sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a žalovaný uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorá bola žalovaným ako dlžníkom podpísaná dňa 20.11.2014 a žalobcom ako veriteľom dňa 24.11.2014. Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 840 eur, so splatnosťou úveru v 42 mesačných splátkach vo výške 26,56 eura, RPMN za úver bola 25,80 %, priemerná RPMN za úver bola 36,30 % a ročná úroková sadzba 18,08 %. Súčasťou zmluvy boli aj Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. Ďalej sa v spise nachádza Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.11.2014.

11. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (24.11.2014), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

12. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (24.11.2014), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

13. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. a Klára Biróová odvolací súd poukazuje na priamy účinok smerníc. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

14. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

15. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

16. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať.

17. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

18. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ). Termín konečnej splatnosti v Zmluve uvedený nie je a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v Zmluve je uvedený len počet splátok, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejмый dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť.

19. Uvedenie údajov o termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 24.11.2014 nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalovaný písomne neodsúhlasil.

20. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani čl. 7. 1 písm. g) Zmluvných dojednaní - Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT, s. r. o., pretože žiadne zmluvné dojednanie nemôže byť považované za platné, pokiaľ nerešpektuje ZoSÚ, ktorý vyžaduje písomnú formu, t.j. aj podpis na zmluve o spotrebiteľskom úvere, teda aj vo vzťahu k dojednaniam, ktoré sú uvedené v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čo sa v danom prípade nestalo. Bez tohto podpisu dlžníka - žalovaného tento dokument možno považovať len za jednostranný právny úkon.

21. Navyše žalovaný o obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania zmluvy (20.11.2014) nemal vedomosť. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu (v danom prípade teda dňa 20.11.2014). V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku.

22. Žalobca v odvolaní odkazuje na článok 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere z ktorého vyplýva, že „Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru“. K uvedenému odvolací súd dodáva, že z uvedeného nie je možné bez pochyb jednoducho zistiť dokedy bude trvať zmluvný vzťah, určiť, kedy

nastane konečná splatnosť úveru. Pokiaľ teda žalobca v odvolaní tvrdil, že deň splatnosti poslednej splátky je termínom konečnej splatnosti, jeho odvolacia námietka neobstoí.

23. „Vzhľadom na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že vyššie uvedený výklad nie je ani v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ktorá v čl. 10 ods. 2 pís. c) vyžaduje ako náležitosť zmluvy uvedenie dĺžky trvania zmluvy o úvere (teda má byť jasné ako dlho bude trvať zmluvný vzťah), a ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Údaje v zmluve musia byť uvedené tak, aby ich bolo možné bez pochybností a bez matematických prepočtov zistiť, neuvedenie údajov tak, aby bolo jednoducho zistiteľné do kedy bude trvať zmluvný vzťah, spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Spôsob určenia konečnej splatnosti, tak ako ju vyvodzuje žalovaný nie je v súlade so zákonom a ním sledovaným cieľom. Smernica 2008/48, na ktorú poukazuje aj žalovaný bola prijatá v záujme boja proti nespravodlivým úverovým podmienkam a na to, aby sa dlžníkovi umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy. Článok 4 Smernice 87/102 vyžaduje, aby dlžník pri uzatváraní zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku (rozsudok zo dňa 09. 07. 2015, Bucura, C 348/14), aj podľa Smernice, treba zmluva považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Okresný súd správne považoval predmetný úver s odkazom na ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Takýto záver súdu je aj v súlade so Smernicou 2008/48, nakoľko neurčitý údaj o konečnej splatnosti úveru dlžníkovi neumožňuje poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy. Ide pritom o skutočnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/85/2018 zo dňa 23.08.2018).

24. Ako ďalší dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, bola skutočnosť, že v zmluve je nesprávne uvedená hodnota priemernej RPMN, a to v neprospech žalovaného - spotrebiteľa. Podľa informácií MS SR priemerná hodnota RPMN za tretí štvrtrok 2014 pre spotrebiteľské úvery so zabezpečením alebo lízing vo výške do 1.500 eur vrátane je vo výške 23,71 % a veriteľ v zmluve o úvere uviedol hodnotu priemernej RPMN vo výške 36,30 %. Odvolateľ namieta, že uviedol správny údaj o priemernej hodnote RPMN pre spotrebiteľský úver typu „Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. č. 1 až 5 vo výške do 1.500 vrátane, ktorý bol poskytnutý žalovanému na základe Zmluvy. Poukázal na vyhlášku MF SR č. 289/2010 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery.

25. Odvolací súd zistil, že súčasťou Zmluvy je ustanovenie (bod 8.1), cit.: „v prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky úveru alebo jej časti alebo Záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6 % p.a.)“.

26. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že zmluvná pokuta predstavuje zabezpečovací inštitút podľa § 544 Občianskeho zákonníka.

27. Zmluvná pokuta je v platnom a účinnom Občianskom zákonníku zaradená do ôsmej časti, prvej hlavy, piateho dielu pod názvom Zabezpečenie záväzkov. Nielen zo systematického hľadiska zaradenia tohto inštitútu do koncepcie Občianskeho zákonníka, ale aj z jeho samotnej povahy vyplýva, že má primárne zabezpečovaciu funkciu pre prípad nesplnenia záväzku zo strany dlžníka riadne a včas. Okrem zabezpečovacej funkcie je nesporná aj prevenčná funkcia. Zmluvná pokuta núti dlžníka plniť riadne a včas, pretože ten si uvedomuje hroziacu sankciu, s čím je spojený aj výrazný motivačný prvok pre dlžníka a snaha vyhnúť sa sankcii materiálnej povahy. Inštitút zmluvnej pokuty plní v určitom zmysle paušalizovanú náhradu škody pri porušení zmluvnej povinnosti.

28. Odvolací súd poukazuje na to, že už viaceré súdy v obdobných veciach judikovali, že v prípade spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe zmluvy o úvere, ktorej súčasťou je zmluvná pokuta, ide o spotrebiteľský úver so zabezpečením (pozri napr. rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 05.09.2016, č.k. 20C/505/2015-62 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.02.2017, č.k. 3Co/243/2016-84, rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 05.12.2016, sp. zn. 8C/24/2016,

rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 26.01.2018, sp. zn. 10Csp/126/2017, rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 26.02.2018, sp. zn. 32Csp/78/2017).

29. Z týchto dôvodov je podľa odvolacieho súdu plne legitímny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovanému, a to v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, v zmysle ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Odvolací súd podotýka, že pre záver o bezúročnosti úveru postačuje aj absencia čo i len jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

30. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (do porov. napr. uznesenie Ústavného súdu SR z 23.6.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na uvádzané skutočnosti má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám určeným v ust. § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

31. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

32. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

33. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).